

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχόν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὑπηρεσίαν καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ

Ἐτησίᾳ . . . δρ. 10.—
Ἐξάμηνος . . . » 5,50
Τρίμηνος . . . » 3,—
Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.

Ἐξωτερικοῦ

Ἐτησίᾳ . . . φρ. χρ. 12.50
Ἐξάμηνος . . . » 6,50
Τρίμηνος . . . » 3,50

Περίοδος Β'. — Τόμος 25ος

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ — ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ἐν Ἀθήναις, 17 Μαρτίου 1918

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἐσωτερικ. λεπ. 20. Ἐξωτερικ. λεπ. 25

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἕκαστον λεπτὰ 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 88, παρὰ τὸ Βαρθολομαῖον

Ἔτος 40όν. — Ἀριθ. 16

ΔΗΛΩΣΙΣ

Ἡ συνδρομὴ τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παίδων», διὰ τὸ τρέχον ἔτος 1918, ἀντὶ τῆς διπλασιασθῆ, ὡς ἐπέβαλλον αἱ περιστάσεις, ἠδυσήθη ὀλίγον μόνον ὡς ἐξῆς : Διὰ τὸ Ἐσωτερικόν, ἔτησίᾳ δρ. 10, ἐξάμηνος 5,50, τρίμηνος 3. Διὰ τὸ Ἐξωτερικόν, ἔτησίᾳ φρ. χρ. 12.50, ἐξάμηνος 6,50, τρίμηνος 3,50.

Ἡ μικρὰ αὕτη ἀύξησις δὲν ἀρκεῖ βέβαια διὰ νὰ καλυφθοῦν αἱ διπλάσιαι ἤδη δαπάναι τῆς ἐκδόσεως. Ἀλλ' ἔχομεν τὴν ἐλπίδα ὅτι θὰ ἐξακολουθήσουν μετὰ τὴν ἰδίαν καὶ μεγαλητέραν ἀκόμη προσθυμίαν, αἱ Εἰσφοραὶ τῶν φίλων μας διὰ τὴν Ἐπαρκειαν.

Οἱ πληρώσαντες συνδρομὴν διὰ τὸ τρέχον ἔτος μετὰ τὴν παλαιὰν διατίμησιν, οὐδεὶς τῶρα καὶ παρακαλοῦνται νὰ στείλουν τὸ ὑπόλοιπον. [Ἴδε Δήλωσιν 11ου φυλλαδίου, σελ. 91].

Ἡ ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΝΗΣΟΣ

(Μυθιστόρημα ὑπὸ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ)

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Κ'. (Συνέχεια)

—Μὰ εἶνε τόσο βαθεῖά τὰ νερά : ρώτησε ὁ μηχανικός.

—Εὐκόλῳ νὰ τὸ ἰδοῦμε.

Κι' ὁ Πέγκροφ ἔρριξε στὴ θάλασσαν ἓνα μακρὸ σχοινί, ποῦ εἶχε δεμμένο στὴν ἀκρὴ τοῦ ἑνῶ σίδερου. Ἡ βολίδα αὕτη εἶχε μᾶκρος πενήντα ὀργυιές· ἀλλὰ ξετυλίχθηκε ὅλη, χωρὶς νὰ βρῇ τὸν πάτο.

—Νὰ το ! ἔκαμε ὁ Πέγκροφ. Τὰ μεγαλύτερα μας θωρηκτὰ μπορούσαν νὰ ληθῶν ἐδῶ, χωρὶς φόβον νὰ κ α θ ή σ ο υ ν.

—Ἀλήθεια, εἶπε ὁ Κύριος Σμιθ· σωστὴ ἀδυστος αὐτὸς ὁ κόλπος· ἀλλ' ἀφοῦ ἡ νῆος Λίγκολν εἶνε ἡφαιστειογενής, δὲν πρέπει νὰ μᾶς ἐμπλήττουν τέτοια βάθη.

—Ὅλα τάχει αὐτὸς ὁ κόλπος, παρατήρησε τότε ὁ Σπίλεττ· ἀλλὰ ἓνα μόνον σπουδαῖο τοῦ λείπει.

—Ποιό ; ρώτησε ὁ Πέγκροφ.

—Ἡ ἀποβάθρα, ἀγαπητέ μου ! Ἐγὼ τοῦλάχιστο δὲν βλέπω πουθενὰ ἓνα ἀνοιγμα, ἓνα μέρος, ὅπου θὰ μπορούσε κανεὶς νὰ πατήσῃ, γιὰ νὰ περάσῃ στὸ νησί !

Πραγματικῶς, ἡ ἀψηλὸς κι' ἀκρότομος ἐκεῖνες λάβες δὲν παρουσίαζαν, ὡς ὅλο τὸν γύρο τοῦ κόλπου, οὔτ' ἓνα μέρος κατάλληλον γι' ἀποβίβασι. Ἦταν ἓνα τεῖχος, ἓνα παραπέτασμα ἀδιαπέραστο, ποῦ θύμιζε τὰ φ i ὁ ρ ὀ τῆς Νορβηγίας.

Ὁ «Καλότυχος», πλέωντας τόσο κοντὰ ὡς ἐκείνους τοὺς βράχους, ὥστε σχεδὸν νὰ τοὺς ἐγγίξῃ, δὲν βρῆκε οὔτε ἓνα ἴσιωμα, οὔτε μιὰ προσεχολή, ὅπου οἱ ἐπιβάτες τοῦ θὰ μπορούσαν νὰ πατήσουν. Ὁ Πέγκροφ ἔλεγε γιὰ παρηγορίαν, ὅτι στὴν ἀνάγκη, μπορούσαν νὰ τινάξουν μετὰ φουρνέλλο κανένα μέρος τοῦ τοίχου. Κι' ἄμα εἶδε κι' ἀπόειδε ὅτι δὲν εἶχαν νὰ κάμουν τίποτα μέσα ὡς ἐκεῖνο τὸν κόλπο, ἔβλεπε πλὴρῃ γιὰ τὸ στόμιό του καὶ βγήκε στῆς δυὸ τὸ ἀπόγευμα.

—Οὐρ ! ἔκαμε ὁ Νάθ με βαθὺ στεναγμὸ ἀνακουφισέως.

Γιατὶ ὁ καλὸς μαῦρος δὲν ἔβλεπε τὴν ὥρα νὰ βγοῦν ἀπὸ τὸ «στόμα» τοῦ καρχαρία...

Ἀπὸ τὴν Σιγόναν ὡς τὴν Εὐχαριστία, τὸ διάστημα ἦταν ὀκτὼ μίλλια. Ὁ «Καλότυχος» λοιπὸν ἐξεκίνησε τώρα γιὰ τὸ Γρανίτινο Παλάτι. Ὑστερ' ἀπὸ λίγον, τοὺς ἀγριούς λαβόβραχους διαδέχθησαν οἱ ἰδιότροποι ἐκεῖνοι ἀμμόλοφοι, τὰ ἡμε-

ρῶτερα ἀκρογᾶλια, ποῦ ὡς ἐν ἀπ' αὐτὰ εἶχαν βρῇ τὸν μηχανικὸν οἱ σύντροφοί του, μετὰ τὸ ναυάγιο τοῦ ἀεροστάτου.

Στῆς τέσσερες, ὁ Πέγκροφ, ἀφίνων ὀπίσω του τὴν ἀκρὴ τῆς Σωτηρίας, μπῆκε στὸ κανάλι ποῦ χώριζε τὸ νησί ἀπὸ τὸ νησί, καὶ κατὰ τῆς πέντε, ἡ ἀγκυρὰ τοῦ «Καλότυχου» ρίχθηκε στὸ στόμιό τῆς Εὐχαριστίας.

Ὁ Ἀύρτων περίμενε στὴν ἀκρογᾶλια

«Ἀλήθεια, εἶνε πλοῦτο !» εἶπε ὁ Ἀύρτων.

τούς συντρόφους του, που έλειπαν τρείς ημέρες. Ο κύριος Ζούπ επίσης τούς υποδέχθηκε με πολλά γυαλλίσματα χαράς.

Έτσι εξερευνηθήκαν όλες οι άκτες της νήσου Λίγκολν, άλλα τίποτα υποπτο δεν είχε παρατηρηθεί. Έαν κατοικούσε καί κανένας μυστηριώδης άνθρωπος, θα είχε βέβαια καταφύγει σταδιαπέραστα δάση της Σερπαντίνας, στους μυχούς εκείνους, όπου οι άποικοι δεν είχαν εισχωρήσει ακόμη.

Ο Γεδεών Σπίλεττ μίλησε γι' αυτά τα πράγματα με τον μηχανικό κι' απόρρασαν οι δύο τους να επιστήσουν και των άλλων την προσοχή στα τόσα ανεξήγητα περιστατικά, που το πλοίο ανεξήγητο ήταν το τελευταίο: το φως που είχαν ήδη στην άκρη του νησιού από τον «Καλόνυχο», τότε που εγύριζαν από τη νήσο Θαδώρ.

—Μα είπατε βέβαια, ότι το είδατε; ρωτούσε και ξαναρωτούσε ο Κύρος Σμιθ. Ήταν πράγματι λάμψεις πυρός; Ή μήν έγεινε καμμία μερική έκρηξις του ήφαιστείου; Ή μήν ήταν κανένα μετέωρο οποιοδήποτε;

—Όχι, αγαπητέ μου Κύρε, τον έδεβαίωμε ο δημοσιογράφος ήταν φωτιά, αναμμένη από χέρι ανθρώπου. Ρώτησε τον Πέγκροφ και τον Χάρμπερτ. Την είδαν κι' αυτοί όπως κι' εγώ και μπορούν να επικυρώσουν τα λόγια μου.

Έτσι από λίγες ημέρες, την 25 'Απριλίου, το βράδυ, ενώ οι άποικοι όλοι ήταν μαζεμένοι στην Τερψιθέα, ο Κύρος Σμιθ τούς είπε:

—Φίλοι μου, χρεωστώ να επιστήσω την προσοχή σας σε κάποια πράγματα που συνεβήσαν εδώ και να ζητήσω την γνώμη σας. Τα γεγονότα αυτά είνε σχεδόν υπερφυσικά...

—Υπερφυσικά! εφώναζε ο ναύτης. Μα τί, ή νήσος Λίγκολν είνε υπερφυσική;

—Υπερφυσική όχι, Πέγκροφ, άποκρίθηκε ο μηχανικός: βεβαιότατα όμως μυστηριώδης: εκτός αν μπορέσετε σεις να μάς εξηγήσετε ότι δεν μπορούσαμε ως τώρα ο Σπίλεττ κι' εγώ.

—Τι πράγμα, κύριε Σμιθ; Πητέ μας και να ιδούμε.

—Λοιπόν, εννοήσατε ποτέ πως συνέβη, αφού έπεσα στη θάλασσα, να βρεθώ ύστερα ένα τέταρτο μιλλίου από την ακρογιαλιά, κι' αυτό χωρίς να το καταλάβω ούτ' εγώ;

—Θα είχατε λιγοθυμήσει...είπε ο Πέγκροφ.

—Δεν εξηγείται ούτ' έτσι άλλ' ας έλθωμε σε άλλο: Εννοήσατε ποτέ πως ο Τοπ μόρεσε να βρή τα Καμίνια, πέντε μιλλια μακριά από τη σπηλιά, όπου ήμουν πεσμένος;

—Το ένστικτο του σκύλου...είπε ο Χάρμπερτ.

—Περίεργο ένστικτο! έκαμε ο Γεδεών Σπίλεττ. Ουμνήστε μόνο, ότι μ' έλη

τη βροχή και τον άνεμο, που λυσσούσε εκείνη την νύκτα, ο Τοπ έφθασε στα Καμίνια στεγνός και χωρίς ούτε μια λάσπη επάνω του!

—Ας έλθωμε 'ς άλλο, υπέλαβε ο Κύρος Σμιθ. Εννοήσατε ποτέ πως ο σκύλος μας τινάχθηκε έξω από το νερό της λίμνης, ύστερ' από την πάλη του με το λαμαντίνι;

—Όχι, μά την αλήθεια! ωμολόγησε ο Πέγκροφ: ούτε πως το λαμαντίνι αυτό βρέθηκε με μια πληγή στο πλευρό, καμμένη με κοπτερό εργαλείο...

—Ας τάξιωμε κι' αυτό. Εννοήσατε όμως, φίλοι μου, πως βρέθηκε το σκάκι εκείνο στο σώμα του γουρουνόπουλου, που το είχαμε πιάσει στην παγίδα, ή πως έπεσε στ' ακρογιάλι μας το κιβώτιο εκείνο, χωρίς ίχνος ναυαγίου, ή πως ήμπούλινια εκείνη με το σημείωμα βρέθηκε να πλέη απέξω από το νησί μας 'Ισα-Ίσα την ημέρα της πρώτης μας θαλασσινης έκδρομης, ή πως ή βάρκα μας έκτοξε το σκονί της και κατέθηκε με το ρεύμα της Ευχαριστίας να μάς βρή 'Ισα-Ίσα τη στιγμή που τη χρειαζόμαστε, ή πως, μετά την επιδρομή των πιθήκων, ή σηκωμένη σκάλα του Γρανίτινου Παλατιού ξανάπεσε στα πόδια μας για νανάιθουμε, ή πως τέλος πάντων, ένα σημείωμα, που ο 'Αύριων λέγει ότι δεν τώγραψε ποτέ, βρέθηκε γραμμένο κι' έφθασε στα χέρια μας;

Ο Κύρος Σμιθ άράδιασε έτσι όλα τα παράξενα, ανεξήγητα περιστατικά, χωρίς να ξεχάσει κανένα. Ο Πέγκροφ, ο Χάρμπερτ κι' ο Νάβ, που πρώτη φορά τα έσυλλογίζοντο έτσι όλα μαζί, έκυττάζοντο χωρίς να μιλούν, χωρίς να ξέρουν τί να πουν...

—Μα την πίστι μου, εφώναζε ύστερα ο ναύτης, έχετε δίκιο, κύριε Σμιθ! Αυτά τα πράγματα είνε δύσκολο να εξηγηθούν.

—Λοιπόν, φίλοι μου, υπέλαβε ο μηχανικός, υπάρχει ακόμη και κάτι άλλο, όχι λιγώτερο ανεξήγητο. Όταν εγυρίζατε από τη νήσο Θαδώρ, είπατε, Πέγκροφ, ότι είδατε ένα φως στη νήσο Λίγκολν;

—Βεβαιότατα! άποκρίθηκε ο ναύτης.

—Μα είσαι βέβαιος, ότι το είδες αυτό το φως;

—Τι λέτε! όπως σ'αβ βλέπω και με βλέπετε!

—Και σύ, Χάρμπερτ;

—Ω, κύριε Σμιθ! εφώναζε ο μικρός: το φως εκείνο έλαμπε σαν άστρο πρώτου μεγέθους!

—Μα μήν ήταν άστρο; επέμεινε ο μηχανικός.

—Αδύνατο, άποκρίθηκε ο Πέγκροφ, γιατί ο ούρανός ήταν σκεπασμένος με πυκνά σύννεφα. Έπειτα, ένα άστρο δεν θάταν τόσο χαμηλά στον ορίζοντα. Μα δεν ρωτάτε και τον κ. Σπίλεττ να σ'ας πη;...

—Ωρισμένος, δεν ήταν άστρο, άποκρί-

θηκε ο δημοσιογράφος. Προσθέτω μάλιστα, ότι το φως εκείνο ήταν πολύ-πολύ ζωηρό κι' έχυνε μια λάμψη σαν ήλεκτροική!

—Ναί, ναί! έκαμε ζωηρά ο Χάρμπερτ: ήταν πραγματικώς σαν ήλεκτροικό. Και φαίνονταν ακριβώς από πάνω από το Γρανίτινο Παλάτι.

—Λοιπόν, φίλοι μου, άποκρίθηκε ο Κύρος Σμιθ: εκείνη τη νύκτα, ούτε εγώ ούτε ο Νάβ ανάψαμε φωτιά επάνω στην Τερψιθέα.

Έμειναν κατάπληκτοι, όσοι το άκουγαν πρώτη φορά.

Ναί! έπρεπε να το παραδεχθούν όλοι: κάποιο μυστήριο ύπρχε! Κάποια δύναμις ανεξήγητη, ευνοϊκή προς τους άποίκους, αλλά δυσμενέστατη προς την περιέργειά τους, φανερώνονταν 'ς όλο εκείνο το «κομπολόγι» των παραδόξων. Ποιός να ήταν κρυμμένος στα πλάτη άπρόσιτα βάθη της νήσου Λίγκολν; Έπρεπε να το μάθουν με κάθε θυσία!

Ο Κύρος Σμιθ ένθymiσε στους συντρόφους του και την παράξενη άνησυχία του Τοπ και του Ζούπ, όταν έπλησίαζαν το στόμιο του πηγαδιού, που συγκοινωνούσε με τη θάλασσα, και τούς είπε ότι το έξερενύνησε κι' αυτό χωρίς νάνακαλύψει τίποτε υποπτο.

Κι' ή άπόφασις έγεινε: Έπρεπε να ψάξουν όλο το νησί, μόλις θα γύριζε το καλοκαίρι.

Άλλ' από κείνο το βράδυ, ο Πέγκροφ έγεινε πολύ σκεπτικός. Το νησί εκείνο, που το ένόμιζε ως τώρα όλο δικό τους, που φαίνονταν ότι το μοιράζονταν μ' έναν άλλον κύριο, ιδιαιτήτη, που τούς είχε μάλιστα από κάτω του. Συχνά συνωμιλούσε γι' αυτό το πρᾶγμα με τον Νάβ. Κι' οι δύο τους, πρό πάντων ο μαύρος, άρχισαν να πιστεύουν ότι ή νήσος Λίγκολν ήταν ύποταγμένη σε κάποια δύναμι υπερφυσική.

Τον άλλο μῆνα, —κι' ο Μάης άντιστοιχεί εκεί με τον δικό μας Νοέμβρη, —άρχισαν ή κακοκαιρίες. Ο χειμώνας εκείνος ήταν πρώιμος και δριμύς. Και μολονότι οι άποικοι ήταν άρκετά έτοιμασμένοι να τον ύποδεχθούν, δεν έπαυσαν να συμπληρώνουν της έργασίες που έχρειάζοντο ακόμη. Προπάντων έπρεπε να κόψουν και να ράψουν φορεσιές, από τον ζεστό εκείνο κει τ'ε, που κατασκεύαζαν με το μαλλί των προβάτων.

Έννοείται, ότι μια τέτοια φορεσιά έδωσαν και στον 'Αύριων. Ο Κύρος Σμιθ μάλιστα του έπρότεινε να ξεχειμωνιάσει στο Γρανίτινο Παλάτι, με περισσότερη άνεσι και ζέστη. Κι' ο 'Αύριων ύποσχέθηκε να το κάμη, μόλις θα έτελείωναν ή τελευταίες έργασίες της στανης. Έτσι, από τα μέσα Μαΐου, ο 'Αύριων έζούσε μαζί με τούς άποίκους και τούς βοηθούσε σε κάθε περίπτωση.

Πάντα όμως ήταν μελαγχολικός, ταπεινός, συμμαζεμένος και ποτέ δεν έπαιρνε μέρος στις διασκεδάσεις των συντρόφων του.

Το μεγαλύτερο μέρος του τρίτου αυτού χειμώνα, που περνούσαν στη νήσο Λίγκολν, οι άποικοι ήταν περιωρισμένοι στο Γρανίτινο Παλάτι. Άνεμοι, θύελλες, βροχές, χιόνια, τρικυμίες, τούς κρατούσαν μέσα. Δεν έβγαιναν, παρά όταν ήταν μεγάλη ανάγκη να προλάβουν ή να έπαυορθώσουν της ζημιές, που προέκυπτε ή βαρυχειμωνιά, τότε στο χωράφι, τότε στον άνεμόμυλο, τότε στην αούλη, τότε στα γεφύρια. Οι κυνηγοί όμως έβγαιναν κάποτε και για κυνήγι, προπάντων στους βάλτους των Ταδάρων, όπου έσκότωναν άφθονα νεροπούλια.

Έτσι έπέρασαν τέσσερες μήνες του χειμώνα, δηλαδή 'Ιούλιος, 'Ιούλιος, Αύγουστος και Σεπτέμβριος. Στε διάστημα αυτό τίποτα έκτακτο δεν συνέβη. Η σειρά, το «κομπολόγι» των παραδόξων, έφαινετο ως να είχε σταματήσει. Οι άποικοι όμως πάντα επέμεναν στην άπόφασι που είχαν κάμη, να ψάξουν όλο το νησί.

Έξαφνα, έπληθε κι' άλλο, καινούργιο έπεισόδιο. Και τόσο σπουδαίο αυτό, ώστε να τούς κάμη νάφισουν κατά μέρος την άπόφασί τους και να πάρουν άλλα μέτρα, πολύ διαφορετικά...

Είπαμε, ότι ο Γεδεών Σπίλεττ κι' ο Χάρμπερτ είχαν πάρη πολλές φωτογραφίες της νήσου Λίγκολν. Μία 'μέρα, 17 'Οκτωβρίου, στις τρεις το απόγευμα, ο Χάρμπερτ, κινηθείς από την έκτακτη διαύγεια του άνοιξιότικου ούρανού, έσκέφθηκε να φωτογραφήσει όλο τον όρμο της Ένώσεως.

(Έπεται συνέχεια)

ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

JEAN MORÉAS ΤΟ ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΙΒΛΙΟΝ ΤΩΝ 'ΣΤΡΟΦΩΝ.

XVI

Νερό άνοιξιότικο, —γλυκειά κι' άρμονική βροχούλα, σαν ένα αιδάκι που περνά 'ς τα χόρτα και διαβαίνει, σαν ποτιστήρι, που κουνά των βρύων γλυκειά τρεμούλα, — μες 'ς το φρενό το δίχτυ σου ή καρδιά μου είνε πλεγμένη!

Στο τέξιμο, ή κάλλιο 'ς τη σκεπή των δρομών, που ήρθε στέγη, — ποιά σ' έστειλε 'ς τη θλίψη μου, ώ ποιά ευτυχία κρυμμένη, για να σμιχτεί; κι' ή στάλα σου ή γλυκειά τί να μου λέγη; σαν ποιά παλιό παράπονο, ποιά άνάμνησι οδυρμένη;

ΤΕΛΟΣ ΑΓΡΑΣ

(*) Από την πλήρη μετάφρασιν της σειράς των θυμασιών αυτών 'Στροφών του Μορέας, την όποιαν έτελείωσαν ο συνεργάτης μας Τέλλος Άγρας, άποσπώμεν την άνωτέρω, που είνε ή πιο κατάλληλη διά τούς άναγνώστας του περιοδικού μας. —Σ. τ. Α.

ΑΘΗΝΑΙ'ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΟΥ ΦΟΝΕΥΣΗΣ

Αγαπητοί μου,

ΝΑΣ νίος στρατιώτης, συνδρομητής ως χθές της «Διαπλάσεως», με βρήκε μία μέρα για να μ' έρωτήση, «κάτι σπουδαίο». Είχε διαβάσει τον λόγο του νέου μας Μητροπολίτη. Τού φάνηκε σαν ένα

σάλπισμα πολεμιστήριου. Και του γέννησε αυτή την άπορία: Η 'Εκκλησία εύνοει κι' επιτρέπει στους πιστούς της τον πόλεμο; Τους προτρέπει μάλιστα να σκοτώουν; Άλλα τότε γιατί είπε ο Χριστός Ο υ υ ο υ σ η ς, Ε ι ρ η ν η υ μ ι ν, 'Α γ α π ᾶ τ ε ἁ λ λ ῆ λ ο υ ς, 'Α γ α π ᾶ τ ε τ ο υ ς ἑ χ θ ρ ο υ ς υ μ ῶ ν, 'Α γ α θ ο ι ο ι ε ῖ τ ε τ ο υ ς κ α κ ο ι ο υ ν τ α ς υ μ ᾶ ς; Τα λόγια τοῦ Χριστοῦ δεν είνε έναντίον κάθε πολέμου, κάθε φόνου, κάθε βίας; Πώς λοιπόν ή 'Εκκλησία μπορεί να είνε πολεμική, πολεμοχαρής; Δεν υπάρχει εδώ μία αντίρσι;

Αυτή ή άπορία γεννήθηκε στο έρευνητικό πνεῦμα του νέου μας φίλου και με παρακάλεσε, αν μπορούσα, να του την λύσω. Αλήθεια, είνε μία άπορία που σε πολλά πνεύματα γεννιέται. Πώς ή 'Εκκλησία μας συμβιβάζει το «ού φονεύσεις» με το «φόνευε»; Πώς συμβιβάζει το «ἀγαπάτε τούς έχθρούς υμῶν» με το «πολεμήτε τους ως να τούς νικήσετε»; Ξεχνά λοιπόν τα θεία λόγια ή 'Εκκλησία; Τα σβύνει μία στιγμή από το Ευαγγέλιο, με μολύδι, για να μορφή να τα ξεσβύσει την άλλη στιγμή;

Όχι, αγαπητοί μου! Δεν τα σβύνει καθόλου. Τα λόγια αυτά υπάρχουν πάντα στο Ευαγγέλιο, κι' έχουν πάντα όλη τους την δύναμι, κι' άπτε- λούν πάντα την βάση της άίας μας Θρησκείας, της Θρησκείας της Ειρήνης και της Αγάπης. Άλλα...ύπάρχει, βλέπετε, ένα πολύ μεγάλο, πολύ σπουδαίο αλλά: Τα λόγια του Χριστού είνε κανόνες, ας πούμε, διαγωγής μεταξὺ δημοφώνων, δημοφώνων, αδελφών. Άνθρώπων δηλαδή που χρεωστούν να ζούν σαν άδελφοί, να σχηματίζουν σά μία οικογένεια. Και πώς; με το νάνα- πούν ο ένας τον άλλον αδελφικά, με το να έχουν τόση άφοσίωσι, τόση αταπαρ- νήσι, ώστε και τούς έχθρούς των ακόμα νάγαπούν, ώστε να κάνουν καλό και 'ς κείνους ακόμα που τούς κακοποιούν. 'Α γ α π ᾶ τ ο ν π λ η ρ ῖ ο ν σου —δη- λαδή τον άδελφό σου, — ως σε αὐτόν.

Έτσι έννοεί ο Χριστός την χριστιανική οικογένεια, την αδελφότητα.

Όταν όμως έρχονται απέξω κακοί, άλλοφύλοι, άλλοθρησκοί, έχθροί. —δη- λαδή έχθροί της Αγάπης, της Ειρή- νης, της Δικαιοσύνης, της Ευτυχίας της χριστιανικής οικογένειας, — ή χρι- στιανική οικογένεια χρεωστέι τότε να- μυνθῇ σαν ένας άνθρωπος. Κάθε Χρι- στιανός, μπροστά 'ς ένα τέτοιο κίνδυνο, αναγκάζεται να πάρη τὰ όπλα, νάντιπα- ραταχθῇ και να σκοτώσῃ. Γιατί π ρ ε π ε ι να νικήσῃ. Άλλος τρόπος σωτη- ρίας δεν υπάρχει. Κι' επειδή ή 'Εκκλη- σία το άναγνωρίζει, γι' αυτό, όχι μόνο επιτρέπει τούς «υπερ Πίστεως και Πα- τριδος πολέμους», αλλά και προτρέπει τούς πιστούς της να πολεμούν όσο μπο- ρούν γενναίότερα, κι' όταν βρίσκουν τον ένδοξο θάνατο στο πεδίο της μάχης, τούς μνημονεύει με τούς άγιούς της και με τούς μάρτυράς της: «Αἰωνία ή μνή- μη των υπέρ Πίστεως και Πατριδος ά- γωνισαμένων και πεσόντων!»

Και μή νομίζετε, ότι αυτό γίνεται στον αἰῶνά μας μόνο, ή ότι ο νέος μας Μητρο- πολίτης, ο καινοτόμος, καινοτομεί και 'ς αυτό; όχι. Άκολουθεί πιστά την άρ- χαιότατη παράδοσι της Χριστιανικής 'Ορθοδόξου 'Εκκλησίας, που από τὰ πρώτα της ακόμα χρόνια εύχονταν «νί- κας τοῖς βασιλεῦσι κατά βαρβάρους». Και «βαρβάρους» για την 'Εκκλησία, ήταν άνεκαθεν όλοι εκείνοι οί λαοί, οί άλλοθρησκοί, που εξεστράτευαν κάθε τόσο έναντίον της «βασιλίδος», του Βυ- ζαντίου, της Κωνσταντινουπόλεως, με τον σκοπό να την κατακτήσουν, να την λεηλατήσουν, να υποδουλώσουν τούς Χριστιανούς, να κάμουν της 'Εκκλησιᾶς σταύλους, να θύσουν, να πολεώσουν.

Έτσι, από την εποχή του Μεγάλου Κωνσταντίνου, κάθε φορά που ή περι- μάχητη Αυτοκρατορία είχε πόλεμο μ' ένα έξωτέρικο έχθρο, οποιονδήποτε, ή Χριστιανική 'Εκκλησία ήταν με το μέ- ρος της και την έδεχόταν με όλους τούς τρόπους. Αυτή την παράδοσι άκο- λουθεῖ ως σήμερα ή 'Εκκλησία. Δεν ξε- χνά τα λόγια του Χριστοῦ, ούτε τα σβύ- νει. Ο σκοπός της, ή ευχή της, τόνειρό της, είνε πάντα να κάμη όλους τούς άν- θρώπους να ζούν ειρηνικά σαν άδελφοί, να τούς ένώνῃ σε μία μεγάλη χρι- στιανική οικογένεια. Ο σκοπός αυτός επι- δώκεται περισσότερο βέβαια με άγῶ- νες πνευματικούς, αλλά κάποτε και με πολέμους, άλλους καθαρὰ άμυντικούς, άλλους άπελευθερωτικούς δούλων άδελ- φών. Όταν ή 'Εκκλησία τούς έννοή, δεν κάνει άλλο παρά να επιδιώσῃ τον σκοπό της. Σ' αυτό δεν υπάρχει καμμία αντίρσι. Κ' έτσι, στοχάζομαι, λύεται κάθε άπορία.

Σας άνατάσσει

ΦΑΙΔΩΝ

ΣΤΑ ΒΟΥΝΑ

(ΑΓΓΛΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ Ο' NEVES)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ' (Συνέχεια)

Καί γυρίζοντας στους συντρόφους του, επρόσταξε :

—Πετάχτε αυτό τον σκύλο σε μιάν άκρη και τον βρίσκουμε στο γυρισμό. Έμπρός, στη δουλειά μας!

Με κλωτσιές, ο κακόμοιρος ο Παύλος, δεμένος πάντα και φιωμένος, κυλίσθησε σε μιὰ γωνιά, κι' οί ληστές βγήκαν έξω με τον άρχηγό τους.

Μόνος τώρα, ο αϊχμάλωτος έκανε της άπελπιστικώτερες σκέψεις.

«Ήταν ο δυστυχισμένος ο Παύλος...»

Το σύνθημα του Φωσέτου!

Για ποιόν ήταν άρα γε ; Για τους αδελφούς Γκρέυ ; Για τον κ. Μπράιττον ; Για τον στρατηγό Μπόλδ ;...

Δέν τους είχαν λοιπόν σωφρονίση όσα είδαν και έπαθαν την άλλη φορά στον στείχειωμένο Πύργο ;...Χωρίς καμιά προφύλαξη ; (*) ο κ. Μπράιττον είχε πάη ο ίδιος, μόνος του, να πέση στη λυκοφωλιά ; Και ποίος ξέρει μήπως δέν ήταν μαζί του κι' ο Δοναλδ κι' ο Δούγκλας, για να πιεστούν τώρα κι' αυτοί ;

Μ' αυτή τη σκέψη, δακρυά ανέθηκαν στα μάτια του Παύλου, —δακρυά λύπης και θυμού. Τι ; Να ξέρη ότι οί φίλοι του βρίσκονται 'κει-πέρα σε κίνδυνο και να μή μπορή να τρέξη να τους βοηθήση, να μή μπορή καν να βγάλη μιὰ φωνή, για να τους ειδοποιήση ;...

Τήν στιγμή εκείνη ακούσθηκε απέξω ο Φωσέτος που φώναζε :

—'Εδώ είμαι !...Γειά σας ! έλατε !...

Κι' οί ληστές του άποκρίθηκαν με φωνές χαράς και με γέλια.

Πιάνεται όποιος ήθελε να πιάση.

Ο Βλάσης Φωσέτος είχε προσφερθή να οδηγήση τον κ. Μπράιττον στα έρειπια. Ο κ. Μπράιττον είχε δεχθί. Κι' άμα έφθασαν κι' οί δυο κοντά στον πύργο, ο άπιστος οδηγός άρχισε να τραγουδά το παλιό τραγούδι, που, κατά

(*) "Ιδε εικόνα, σελ. 112.

τη συμφωνία του με τους συνενόχους, θά έχρησίμευε ως σύνθημα.

Άλλά τότε, προς μεγάλη έκπληξη και προς μεγάλο τρόμο του Βλάση, ο κ. Μπράιττον έβγαλε μιὰ βραχνή κραυγή, έπεσε κάτω κι' άρχισε να κυλιέται με δυνατούς σπασμούς.

—Βοήθεια ! φώναζε ο οδηγός στους συντρόφους του. Τρεχάτε γρήγορα !...ο άνθρωπος πεθαίνει !...

Γιατί οί κακούργοι είχαν βγή πιά από τον πύργο κι' έπλησίαζαν τον Φωσέτο με γέλια.

Άλλά τὰ γέλια τους κόπηκαν, άμα άκουσαν τη λέξη : «βοήθεια». Κι' έμει-

ναν κατάπληκτοι, όταν βρέθηκαν μπροστά στο άπρόοπτο θέαμα.

—'Αν πέθαινε τώρα ο άνθρωπος, τι λύτρα θά τουπαιριαν ; Πολύ άσχημο αυτό !...

—Τι έπαθε ; Μήν είνε τρελλός, μανιακός ; έκαμε ο Βλάσκος, όπισθοχωρών με φόβο.

—'Οχι, είνε άρρωστος, άποκρίθηκε ο Βλάσης. Του ήλθε άξαφνα προσβολή... ποίος ξέρει τι αρρώστειας...

—Μήν είνε έπιληπτικός ;...

—Μπορεί...Κρατάτέ τον καλά.. Δέστε τον !...

Δέν ήταν πολύ εύκολο να κρατηθί ο άρρωστος εκείνος που ταράζονταν όλο-ένα σά δαιμονισμένος...Ο πρώτος που έσκυψε άπάνω του, δέχθηκε κατάμουτρα μιὰ φοβερή κλωτσιά, που τον κύλησε χάμω. Ο δεύτερος πήρέ στο μάτι μιὰ γροθιά, που τον έκαμε να ούρλιαση. Τού κάκου οί άλλοι περικύκλωσαν τον μανιακό και προσπαθούσαν να τον πιάσουν. Ο "Αγγλος γλυστερούσε από τὰ χέρια τους σαν τὸ χέλι.

Έξαφνα, πριν προσθάσουν οί κακούργοι να καταλάβουν τι και πως, βρέθηκαν περικυκλωμένοι από καμμία δεκαπενταριά παλληκάρια, με τον Πιέρρο Λεμπόν έπί κεφαλής και με τον στρατηγό Μπόλδ.

Πρώτος ο Βλάσκος συνήλθε και δοκίμασε να τὸ σκάση, άδιαφορών για την τύχη των συντρόφων του.

(Έπεται συνέχεια)

ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΡΑΦΤΑΔΙΚΟ ΠΕΡΡΗ—

ΔΟΥΛΕΙΑ ΓΕΡΗ

(ΠΑΡΑΜΥΘΙ)

Στόν έγγονό μου
'Αγαθούλη Α. Κυπριώτην

Σε μιὰ πόλη έξοισε ένας ράπτης που τον έλεγαν Περρή.

Είχε μύτη σαν κουμπί, στην κεφαλή από πίσω ήταν κουκουλάτος, ήταν μικρόσωμος και στρουμπουλός.

Είχεν άποκτηση φήμη εις όλην την χώραν, πως έρραπτε πολύ γερά.

—'Αν έρραπτε ένα κουμπί, ήμπορούσε όλο τὸ φόρεμα να πέση κουρέλι, τὸ κουμπί όμως δέν θά έπεφτε ποτέ.

Τὸ κακό μονάχα ήταν, που τὸ έρραπτε πάντοτε εκεί που δέν έπρεπε.

Έπειδή όμως ή πόλις ήτον πολύ μικρή και άλλοι ράπται δέν ύπήρχαν, οί άνθρωποι ήταν άναγκασμένοι να φορούν κοστούμια του Περρή.

Βγαίνουν έξω στους δρόμους με φορέματα στραβοραμμένα, άσχημοκομμένα. Αυτό τὸ φόρεμα έχει τρία μανίκια, άλλου δέν έχει κανένα. "Η ή τέση, λόγου χάριν, είνε καμωμένη στη ράχη, τὰ δε κουμπιά σκορπισμένα έπάνω εις όλην την κοιλιά και ραμμένα σαν να ήταν τίποτε μετάλλια.

Και λοιπόν άπεφάσισε μιὰ φορά ο Δήμαρχος του τόπου να διοργανώση μιάν έορτήν κ' έπρόσταξε να προσκαλέσουν στο σπίτι του τὸν Περρή.

Στέκεται ο Περρής στον προθάλαμον και ο Δήμαρχος, μέσα στο γραφείον του, κάθεται και όμιλεί, ο δε γραμματικός του μεταδίδει τὰ λόγια του στον Περρή.

Διότι ο Δήμαρχος είνε παραπολύ σοβαρός...διά να καταδεχθί να μιλήση με τὸν Περρή.

—Ράπτη Περρή ! λέγει ο Δήμαρχος.

—...Ράπτη Περρή !—επαναλαμβά-νει ο γραμματικός.

—Ξεύρεις τί έορτή είνε αύριο ;

—...Τὸ ξεύρεις ή δέν τὸ ξεύρεις ;—επανέλαθεν ο γραμματικός κ' έτίσμπησε του Περρή τ' αὐτί.

—Ναί, αύριο είνε καθημερινή !—λέγει ο Περρής.

—'Οχι, είν' έορτή !—είπεν ο Δήμαρχος κ' έκτύπησε την παλάμη του στο τραπέζι τόσο δυνατά, που έσκορπίσθηκαν όλα τὰ πράγματα που ήταν έπάνω.

—Θά μου ράψης ένα μανδύα !—φω-νάζει ο Δήμαρχος.

—...Μανδύα !—γρυλλίζει ο γραμματικός.

—Και τώρα ξεκουμπήσου ! !

—...Και τώρα γκρεμίσου άπ' εδώ !—επανέλαθεν ο γραμματικός κ' έσπρωξε τὸν Περρή τόσο δυνατά, που έσκορπίσθηκαν όλα τὰ πράγματα που ήταν έπάνω.

Έφθασε κατρακυλώντας ίσα με τὸ σπίτι του και άμέσως έπιασε δουλειά.

Ράβει, κόβει, τὸ ψαλλίδι κτυπά και συσπανά κι' ο ίδιος. Όλόκληρο ήμε-ρόνυκτο εργάσθηκε και τέλος έρραψε τὸν μανδύαν, τὸν έβαλε μέσα εις ένα μπό-γο και τὸν έπήγε του Δήμαρχου.

—'Αμα τὸν έφόρεσεν ο Δήμαρχος, έ-πλησίασε τὸν καθρέπτην, κ' έμεινε κα-

τάπληκτος' όλα τὰ κουμπιά ήταν στο πλάγι, ο γιακάς στραβός, ή ποδιές δέν ήταν στη θέσι των : ο μανδύας δέν άξιζε τίποτε—ήτον ένα σακκί για πατάτες.

Τὰ έβαλε τότε ο Δήμαρχος με τὸν Περρή και τὸ λέγει :

—'Αχ εσύ, τιποτένιε ράφτη ! θέλεις

να γελάσης εσύ έμένα, τὸν φρονιμώτε-ρο άνθρωπο τῆς χώρας ;

Και τὸ έδωσε μιὰ τέτοια κλωτσιά, που ο Περρής έπέταξεν άμέσως στὸν αέρα ψηλά, πολύ ψηλά !...

(Έπεται τὸ τέλος)

Α. Γ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ

Ο ΚΛΕΦΤΗΣ ΚΑΙ Η ΚΟΥΚΟΥΛΑ ΤΟΥ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΟΥ

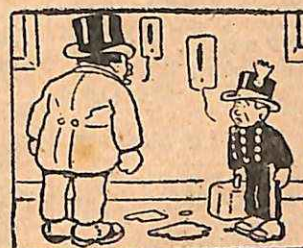
Κατά την άπουσίαν του κ. Χρυσοφίδου, που είχε πάη ταξείδι με ταυτοκίνη-το, ο διάσημος Κλεφτόπου-λος μπήκε στο έρημο πλου-σιόσιτο και μάζεψε διά-φορα πράγματα άξιας. Έ-πειδή όμως δέν μπορούσε να πάρη όλα διαμιάς, ο κλέφτης μας σκέφθηκε να ξαναγυρίση την άλλη

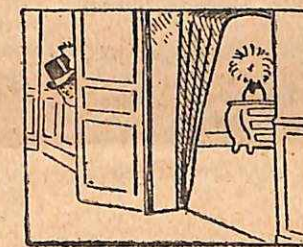
μέρα, βράδυ-βράδυ, σε ώρα που θάταν κατάλληλη για να σκαρφαλώση πάλι στον τοίχο του κήπου, χωρίς να τὸν ιδί κανείς... Άλλά την άλλη μέρα, πριν βραδυάση, γύρισε από τὸ ταξείδι του κι' ο κ. Χρυσοφίδης. Φαν-τάζεσθε την άπελπισία του, όταν βόηκε τὸ σπίτι λεη-λατημένο.—Εὐτυχώς, είχε

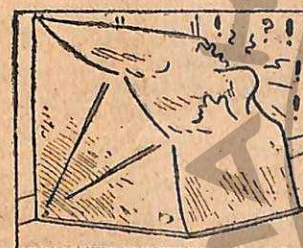
πίσω από μιὰ γούλλια, τὸν εἶδε, παρακολούθησε την άνάβασι και την κατάβασι και έτρεξε να ειδοποιήση περὶ τῆς άφίξεως του λε-γάμενου, τὸν κύριό του. Σε λίγο, άνύποπτος ο Κλεφτό-πουλος, μπήκε από ένα ισόγειο παράθυρο και τρά-βηξε ίσια προς την πόρτα τῆς σάλας, όπου είχε άφισή

τὸν μικρό του γκρούμ, που οί κλέφτες δέν τὰ πῆ-ραν άκόμη όλα.—Αὐτὸ θά πῇ, κύριε, ότι σκοπεύουν να ξαναγυρίσουν άποκρί-θηκε ο Μιχάλης, που ήταν έξυπνότερο παιδί. —'Εγώ λοιπόν λέω γυρίσουμε τὰ παράθυρα κλειστά και να μὴν άνάγουμε καθόλου φῶς, για να γομίσουν οί

κλέφτες πως τὸ σπίτι είνε άκόμη έρημο.—Δηλαδή ; έκαμε ο κ. Χρυσοφίδης : «θέλεις να γυρίσουν να μᾶς πάρουν και τὰ ρέστα ; —'Κύριε, έχω μιὰ ιδέα !» άποκρίθηκε ο Μιχάλης. «άφιστε με μένα και ξε-ρω πως θά τὸν πιά-σω στο δόκανο !» Έτσι ο κ. Χρυσοφίδης, που ή-

τιούσαν στο πάτωμα γερά κι' από ένα άλλο σχοινί, που περνούσε κάτω από την πόρτα κι' ο Μιχάλης τὸ τραβούσε τώρα δυνατά. Τὸ να κάμη ο κλέφτης ; Με τὸ μαχαίρι του, σχίζει την καπὸτα και βγάζει τὸ κεφάλι του από την τρύπα. Άλλά τότε τὸν τυφλώνει τὸ φῶς ενός φαναριού,

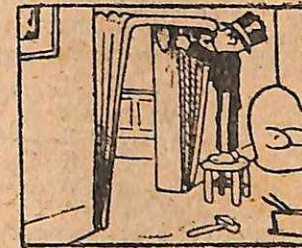
χωρίς όμως και να τὸν έμποδίση να βλέπη τὸν κ. Χρυσοφίδη μ' ένα ρεβόλ-βερ στο χέρι. Πιάει, είνε χαμένος !... Ο κ. Χρυσο-φίδης είχε σφυρίξει κι' ένα ; χοροφύλακας, γεροδύ-ναμος, δέν άγνησε να γορ-πόση τὸν παγιδευμένο Κλέφτη. Και σήμερα, ο Κλεφτόπουλος, που κατε-

δικάσθηκε σε φυλάκι-σι πέντε έτών και σε στέρησι των πολιτικών του δικαιω-μάτων, φιλοσοφεί στη φυ-λακή του περὶ τῆς διπλῆς χρησιμότητος που μπορεί να έχη μιὰ κουκούλα αυ-τοκινήτου... όταν ύπάρχη κ' ένας έξυπνος μικρός γκρούμ.

ΑΥΓΙΑΝΟΣ ΧΑΡΜΟΣΥΝΟΣ

κλέφτες πως τὸ σπίτι είνε άκόμη έρημο.—Δηλαδή ; έκαμε ο κ. Χρυσοφίδης : «θέλεις να γυρίσουν να μᾶς πάρουν και τὰ ρέστα ; —'Κύριε, έχω μιὰ ιδέα !» άποκρίθηκε ο Μιχάλης. «άφιστε με μένα και ξε-ρω πως θά τὸν πιά-σω στο δόκανο !» Έτσι ο κ. Χρυσοφίδης, που ή-

κλέφτες πως τὸ σπίτι είνε άκόμη έρημο.—Δηλαδή ; έκαμε ο κ. Χρυσοφίδης : «θέλεις να γυρίσουν να μᾶς πάρουν και τὰ ρέστα ; —'Κύριε, έχω μιὰ ιδέα !» άποκρίθηκε ο Μιχάλης. «άφιστε με μένα και ξε-ρω πως θά τὸν πιά-σω στο δόκανο !» Έτσι ο κ. Χρυσοφίδης, που ή-

κλέφτες πως τὸ σπίτι είνε άκόμη έρημο.—Δηλαδή ; έκαμε ο κ. Χρυσοφίδης : «θέλεις να γυρίσουν να μᾶς πάρουν και τὰ ρέστα ; —'Κύριε, έχω μιὰ ιδέα !» άποκρίθηκε ο Μιχάλης. «άφιστε με μένα και ξε-ρω πως θά τὸν πιά-σω στο δόκανο !» Έτσι ο κ. Χρυσοφίδης, που ή-

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

[Γ' δε 'Οδηγού Κεφ. ΙΒ'.]

α.) Παίγνιον

*Εστάλη υπό Περικλ. Δ. Γουλιουπόλου

ΒΡΑ	ΜΑ	ΤΕ	ΔΑ	ΓΕΝ
Α	ΚΟ	ΤΙ	Λ	ΝΑ
ΓΟΥ	ΒΙ	ΖΙ	ΛΙ	ΔΟΜ

Νά συναρμολογηθούν αί συλλαβαί αὐται, ὥστε γὰποτελεσθῶν τὰ ὀνόματα τεσσάρων Κρατῶν τῆς Ἀμερικῆς.

6.) Ἐπιγραφή.

*Εστάλη υπό Ἀντ. Θεοφιλοπούλου

ΩΡΧΑ
ΤΑΚΗ
ΜΑΔΑ
ΑΩΡΧ

Ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις τῆς Ἐπιγραφῆς ταύτης.

γ.) Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

*Εστάλη υπό τοῦ Βασιλέως τοῦ Αἰθέρος
Q* - t*gr* - * - g*gr* - *

Νάναγγωσθῇ τὸ Φωνηεντόλιπον τοῦτο.

Δήλωσις : Αἱ λύσεις—δωρηθήποτε ζητημάτων τοῦ αὐτοῦ φύλλου, —συνοδεύονται ἀποκριτικῶς ὑπὸ ἐνὸς μόνον δεκαλέπτου καθαροῦ γραμματισμοῦ.

Λύσεις τοῦ 14ου φύλλου

α.) Παρίσιοι. Βορδὼ, Μασσαλία. Νίκαια.—β.) Σύρος.—γ.) Vouloir c'est rouloir.

ΑΝΑΔΙΦΗΣΕΙΣ ΤΟΥ ΑΝΑΝΙΑ

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΠΡΟ 40 ΕΤΩΝ

*Ο πρώτος-πρώτος λογοπαϊκτικός Λεξιγραφός (ἢ μάλλον Συλλαβογράφος) ἐδημοσίευσεν πρὸ 40 ἐτῶν εἰς τὸ βον φύλλον τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παιδων». Φέρει τὴν ὑπογραφήν Ἀδάμ καὶ λέγει τὰ ἑξῆς :
«Ὁ τὸ νῦν ὡς λέγει μίαν
«Ὁ, προσδέτω, θεοφύλαξ,
Γίνουμι ὄνομα καὶ ὡς λίαν
Πάγκοινον θὰ τὸ γνωρίσης.
Λύσεις : Ἀντόνιος.—Βλέπετε λοιπὸν ὅτι οὐδὲν καινὸν ὑπὸ τὸν ἥλιον.

*Η Βιβλιογραφία τοῦ ἰδίου φύλλου ἀναφέρει τὰ ἑξῆς... νέα βιβλία : Συντακτικὸν τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης ὑπὸ Περ. Ἰασμίδου.—Ἐπετηρὶς τῶν Ταχυδρομείων τῆς Ἑλλάδος διὰ τὸ ἔτος 1879.—Ε. Δελφινώργης, (βιογραφία τοῦ μεγάλου Ἑλληνικοῦ πολιτικοῦ, πρὸς ὀλίγον τότε ἀποθανόντος.)—Ο Ἀποστάτης Μανράκης, ἡ ἀνατροπὴ τῶν κακοδοξῶν αὐτοῦ, ὑπὸ Ἰωάννου Μαρτίνου, πρεσβυτέρου.—Τέλος : Στατιστικὴ τοῦ ἐν Κερκύρᾳ... Φρενοκομείου, ὑποβληθεῖσα εἰς τὸ Ὑπουργεῖον ὑπὸ Χ. Τσιριγώτου, ἱατροχειρουργοῦ, διευθυντοῦ τοῦ Δημοσίου τοῦτου Καταστήματος.

*Ἀπὸ τὴν «Ἀλληλογραφίαν», μίαν ἀπάντησιν πρὸς τὴν Κριτικὴν Μ. Α., ἡ ὁποία, ὡς φαίνεται, εἶχε παραπονεθῇ, ὅτι εἰς τὴν παιδικὴν Διάπλαιν δὲν εὗρισκε τίποτε διὰ... τὴν ἡλικίαν τῆς : «Δὲν πρέπει νὰ λησμονῇται, ὅτι ἡ Διάπλασις ἀποτελεῖται πρὸς τὴν παιδικὴν ἡλικίαν καὶ ὅτι οὐδέποτε ἤξιωσε νὰ διδάξῃ κυρίας πεφωτισμένην ἤδη ἐχούσας τὴν διάνοιαν ἢ νὰ τέρψῃ τὴν φαντασίαν τῶν ἀναγνόντων τὰς μυθιστορίας τοῦ Δουμά, διότι τότε

ἤθελε παραγγώρῃ τὸν σκοπὸν τῆς» κτλ. Ἰδού καὶ μίαν ἀπάντησιν πρὸς τὸν κ. Μ. Κ. ὁ ὁποῖος ἠρώτησε, φαίνεται, εἰς τὴν προπῆν νὰ διδῇ εἰς τὸν υἱὸν του... κρᾶσι ἢ μύθρον : «Ὁ Θεὸς εἶχε προσορίσῃ τὸν ὄλον διὰ κοινὴν χρῆσιν καὶ καθημερινὴν πόσιν τοῦ ἀνθρώπου, θὰ παρεῖχεν αὐτὸν ἀφθονον ὡς τὸ ὕδωρ, εἰς πᾶσαν χώραν... Κατὰ μετρίαν λόγον ὀφείλεται νὰ τῷ ἀπαγορευθῇ τὴν χρῆσιν τοῦ ζύθου, τοῦ ὁποῖου κυριωτέρα ἰδιότης εἶναι νὰ χοιδραίνῃ τὸν νοῦν καὶ τὸ σῶμα».

Τί διαφορετικὴ ἡ τότε Ἀλληλογραφία ἀπὸ τὴν σημερινήν ! Τὰ παιδιά, βλέπετε, τοῦ 1879 δὲν ἐλπιῖαν ἀκόμη μέρος καὶ ἡ Διάπλασις περιορίζετο νὰ συμβουλεύῃ τοὺς γονεῖς τῶν.

Ο ΑΝΑΝΙΑΣ

ΠΑΙΔΙΚΩΝ ΠΝΕΥΜΑ

— Πῶς κάνει τὸ ἀρσενικὸν τοῦ τριγώνου ;
— Ὁ τρίγωνος.
— Μπράβο παιδί μου. Καὶ τὸ θηλυκόν ;
— Ἡ τριγώνη, δασκάλε.

*Εστάλη υπό τοῦ Ψωφιδέως

Συνομιλία μεταξὺ Ἀγνῆς Καμέλιας καὶ Χρυσωμένης Ἀνατολῆς.
— Ἐγὼ εἶμαι 14 ἐτῶν.
— Ἐγὼ 13. Ὡστε τοῦ χρόνου θὰ εἴμαστε ὅμοιοι !

*Εστάλη υπό τῆς Κόρης τοῦ Βουνοῦ

*Ο Γιάγκος διαβάζει στὴν ἐφημερίδα, ὅτι τὸ δεῖνα θέατρον ἀργεῖ.
— Νὰ μὴν πάμε ἔς αὐτό, μαμά ! λέγει : Γιατί ἀφοῦ ἀργεῖ, δὲν θὰ βροῦμε ὕστερα τρέμα νὰ γυρίσουμε !

*Εστάλη από τὸ Δοξασμένον Εἰκοσιένα

Στὸ σχολεῖο.
*Ο καθηγητής : — Πῆς μου, Τρελλοαρσενικός, ἀπὸ τί γονεῖς γεννήθηκε ὁ Κολόμβος !
*Η Τρελλοαρσενικός : — Ἀπὸ ἑνα κόκκορα καὶ μίαν κόττα.
*Ο καθηγητής : — ; ; ; !!!
*Η Τρελλοαρσενικός : Μ' ἀφοῦ λέγε : «τὸ αὐτὸ τοῦ Κολόμβου !»

*Εστάλη από τὸ Τραγοῦδι τῆς Δευτερίας

ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΠΑΡΚΕΙΑΝ

ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,

Εἰς τὴν παράκλησιν τῆς «Διαπλάσεως», τὴν δημοσιευθεῖσαν εἰς τὸν 46ον φύλλον (σελ. 370) ἔσπευσαν νάναποκριθῶν καὶ οἱ ἐπόμενοι :

395. Βύσσης, Ἄνθος, Ἀγρίνιον Δρ. 2, —
396. Ἰδεώδης, Ἑλλάς (τῇ ὁδῷ) ἐκ Λακκίου ἐνὸς ἐργαστοῦ τῆς, Ἀθῆναι > 50, —
397. Ἰωάν. Ν. Κούρος, Γρίπολις > 1, —
398. Γυῖος τοῦ Ψηλορείτη, Χαλέπας > 1, —
399. Ἀνώνυμος, Ἀργος > 1, —
400. Μαρία Τ. Μιχαηλῆ, Ἀθῆναι > 3, —
401. Τολμηρὸ Νηυστοῦλο, Ἀγρίνιον > 2, —
402. Θέτις, Ἡ. Χατζήλας, Σύρος > 5, —

Πρὸς ὅλους τοὺς ἀνωτέρω ἐκφορῶν τὰς θερμοτάτας μου εὐχαριστίας. Εἶνε ἄξιοι καὶ γενικῆς ἐγγνωμοσύνης, διότι συντελοῦν εἰς τὴν διατήρησιν ἐνὸς περιοδικοῦ τόσον χρησίμου εἰς τὴν ἑλληνικὴν νεότητα, ἐπομένως ἐνὸς ἡθικοῦ ἔργου, ὡς παρὰ πάντων χαρακτηρίζεται ἡ «Διάπλασις».

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΥΠΟΜΝΗΣΙΣ

Παρακαλοῦνται οἱ Συνδρομηταί, τὰ ὁποῖων ἔλθῃ ἡ συνδρομή, νὰ σπεύσωσιν νὰ τὴν ἀνανεώσωσιν. Εἰς τοιαύτῃς περιπτώσεσι, καμμία καθυστέρησις δὲ ἐπιτρέπεται, διότι δυσχεραίνει τὸ ἔργον. Οἱ ἐν ΑἴΓΥΠΤῳ καὶ ΚΥΠΡῇ Συνδρομηταί εἰμποροῦν νὰ στέλλωσιν ἀντίτιμον μέσον Ἑθνικῆς Τραπεζῆς τῆς Ἑλλάδος, ἢ Τραπεζῆς Ἀθηνῶν, ἢ Τραπεζῆς τῆς Ἀνατολῆς.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ.

*Ἀθῆναι, 58 ὁδὸς Εὐριπίδου
τὴν 12ην Μαργίου 1918

Εἰς τὸ ἐρχόμενον φύλλον τελειώνει τὸ Δεῦτερον Μέρος τῆς «Μυστηριώδους Νήσου» καὶ ἀρχίζει τὸ Τρίτον καὶ τελευταῖον. Εἶνε τὸ ὅρασιον, τὸ θαυμασιώτερον. Κι' εἶται συμπληρῶνται ἡ κατάκτησις, τὴν ὅποιαν ἔκαμεν εἰς τὸν κλον μας καὶ κάμνει ὄλονεν τὸ ἀριστοῦργον αὐτοῦ τοῦ Ἰουλίου Βέρν.

Στὴν ἐπιστολὴ σου, Τραγοῦδι τῆς Δευτερίας, ὁ κ. Φιδίων ἀπαντᾷ καὶ καὶ ἀποφασίζει μαθηματικοὶ τύποι εἰμπορεῖ νὰ εἶνε ἀληθινὸς καὶ εἶνε βέβαια πλείστοι. Ὁ Κυπρίσσης Σπύρος δὲν ἔλεγε τὸ ἐνέστιον. Ἐλεγε μόνον ἑνὸς «κομψοῦ» τύπος δὲν μὴρεῖ παρὰ νὰ καὶ ἀληθινός, —ποῦ διαφέρει πολὺ. Ἄλλως, αὐτὸ μπορούμε νὰ τὸ πάρουμε καὶ ὡς μίαν ἀποσπῆ, χαρακτηρηστικὴ τοῦ ἀνθρώπου. Τὸ βέβαιον εἶναι, ὅτι ὁ Κυπρίσσης Σπύρος προσπαθεῖ πάντα νὰ κἀν τύπος ὁμοῦ. Καὶ σὰν καλλιτέχνης μαθηματικὸς, ἦταν πολὺ εὐχαριστήμενος ὅταν τὸ κατέρωθεν.

*Η Ἀθῆνα τοῦ Ἰονίου μοῦ γράφει : «Τὴν ἄρχεια νὰ διαβάζω τὴν Μυστηριώδη Νῆσον, διότι δὲν εἶχα ψευδώνυμον, δὲν τὴν ἐδῶκα καὶ μοῦ ἀρέσει πολὺ». Δὲν σᾷ φαίνεται, οὐδὲν παρῆναι ; Ἐπειδὴ δὲν εἶχε ψευδώνυμον, ἦν λόγος νὰ μὴ διαβάζῃ οὐτὸ τὸ φύλλον ;. Καὶ ὁ μὲν ! ἐγὼ βρῖσκω ἑαυτὸ μὴ ὁραῖα ἀντίληψιν. Τὸ ψευδώνυμον τελειοποιεῖ τρόπον τινὰ τὴν συνδρομήν, καὶ αὐτὸ εἶναι πάντοτε καὶ αὐτὸ ἔχει ὅλα τὰ δικαιώματα καὶ τὰ προνόμια τοῦ περιοδικοῦ. Ἐταί ; Λοιπὸν, καὶ ἡ Ἀθῆνα τοῦ Ἰονίου, πολὺ ἀλοφάντικόν, ὡς φαίνεται, καί, ὅσο δὲν εἶχε ψευδώνυμον, ἐνδύει, ὅτι καὶ πολλὸ σπουδαῖον τῆς λείπει καὶ ὅτι, ὅπως τότε ἄλλα, εἶται δὲν μπορούσε οὐτε νὰ διαβάζῃ τὸ περιοδικόν. Ἡ καλλιτέρα, ὅτι καὶ νὰ ἐδιδάξῃ, δὲν θὰ τὸ ἀπελάμβανε τελείως, ὅπου τώρα ποῦ εἶναι τελεία συνδρομή, μὲ τὰ δικαιώματα ! Δὲν νομίζεται τώρα, ὅτι ἡ ἀντιλήψις αὐτῆς μαρτυρεῖ τὴν μεγαλήτερον ἀγάπην καὶ ἀποσώσιν τῇ Διάπλαι ;

Νὰ καὶ ἡ Ἐντενυμένη Συγγραφεῖσα, πρὸς γὰ νὰ μοῦ στείλῃ τὴν συμπλήρωσιν τῆς συνδρομῆς ; τῆς, ἔλαβε ἀφορμὴ νὰ μοῦ γράψῃ τὸ πρῶτον τῆς γράμμα, γὰρ ἐν γνωρισθῶμεν καλλίτερα. Χαίρω πάρα πολὺ γὰρ αὐτῇ τῇ γνωριμίᾳ, ποῦ μοῦ φανερώνει ἕνα πολὺ καλὸ καὶ φιλόκαλον κορίτσι.

Καὶ ἐγὼ νομίζω, Ψυχὴ τῆς Σαφροῦς, ἐκ αὐτῆς θὰ γίνῃ ἡ Γραφέλλα ἡμεῶν μεγαλωσὴ καὶ ἐξελιχθῇ τὸ ταλέντο τῆς. Ἀλλὰ τὸ ἐλπίζω καὶ γὰρ καίτοι ἔλαττον φιλῶ μου. Τὴν καίμην τὴν δασκάλισσάν σου τῶν Γαλλικῶν, ποῦ πᾶναι τόσο ἐρημὴ καὶ δυστυχισμένη ! Μ' εἶπες νὰ τὴν λυπηθῶ καὶ ἐγὼ χωρὶς νὰ τὴν γνωρίζω...

*Ο καίμενος μου ὁ Μικρὸς Ἀθηναῖος ! Σὺ μὲ ἐβδόμηδα ἔχασες τὴν γαγιά σου καὶ μὲ ὅλα σου. Πρὸς ἐπίμετρον, ἡ μαμά σου λείπει ἀπὸ ταξίδι καὶ ὁ μπαμπᾶς σου εἶναι καὶ αὐτὸς ἀρρωστός. Ἐταί ! Ὁ Μικρὸς Ἀθηναῖος δὲν μπόρεσε νὰ βαστάξῃ καὶ ἔπεσε ἀπὸ τὸν κρεββάτι. Περσαστικὸν τοῦ καὶ ὑπομονή ! Αὐτὰ ἔχει ὁ καίμενος μου.

*Ἐγὼ καὶ τὸν Κ. Κ. «Ο ποιητής», ποῦ ἐδημοσιεύθη εἰς τὸ 12ον φύλλον, παρελθόντων κατὰ λάθος τοῦ ἀποκριτικοῦ τὸ ἔτος : τεραστίον, τὸ ὅποιν πρέπει νὰ παρενεθῇ μεταξὺ τοῦ 8ου καὶ τοῦ 9ου. Ἐταί :

...καὶ τὸ γλυκὸ ἀεράκι.

Καὶ λαχταρῶς καλοκαιριᾷ Νάρθη, νὰ ξαναγενώσῃ, νὰ βγάλῃς πρᾶσινα κλαδιά καὶ ὁλοῦναι νὰ φροντίζωμαι ;

Μα τότε.... καί.

Κι' ἄλλο : Εἰς τὸ προηγούμενον φύλλον, εἰς τὴν τελευταίαν Μικρὰν Ἀγγελίαν, ἀντὶ «ΑΣΙΑ»

πρέπει νὰ διαβάσῃ «ΑΟΥΑ». Δηλαδή : «Πεισματάρη, ἀούα ! — Τρελλοαρσενικός.»

*Ὡραίος ἐπιστολὴς μοῦ ἔστειλαν αὐτὴν τὴν ἐβδόμηδα καὶ οἱ ἑξῆς : Ἑλληνικός Ὀυρανός, Ἀγριοκάτικο, Αἰθῖος Ὀυρανός, Ἀφελὴς Σανθόλα, Λούλα Καζο, Κύμα τῆς Σαλαμίνας, Ἀδάβλος Σιδάτος, Ζιζάνιον, Γυναικὶν, Ἐπτάλοφος, Μανὸν καὶ Ἀεροπόρος. — Ἐξέτελεσα τὰς παραγγέλαις τῶν καὶ τοῦ ; εὐχαριστῶ ὅλους διὰ τὰ καλὰ τῶν λόγια, ξεσπᾶ ὁμάμα, εἰσφορὰς, συμπληρωματικὰ συνδρομῆς κτλ.

ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΠΑΡΚΕΙΑΝ

Χωρὶς σχόλια, —διότι δὲν χρειάζονται—δημοσιεύω σήμερον αὐτὸ τὸ γράμμα :

*Ἀγαπητὴ μου Διάπλασις. Μὲ τρελλὴ εὐχαρίστησιν καὶ χαρὰ σοῦ στέλλω τὸ πρῶτον τῶν ἐνεργειῶν μου διὰ τὴν Ἐπαρκειάν σου, δραχμὰς 50.

*Μυστικὰ-μυστικὰ ἐκέντησα ἕνα σταυρὸ ὠραῖο, ποῦ ἐπέτυχε θαυμάσια καὶ τὸν ἐξέθεσα εἰς λαχτοὺν πρὸς 50 λεπτά τὸν λαχρὸν, μεταξὺ φιλικῶν μου οἰκονομειῶν.

*Αὐτὸς ὁ Σταυρὸς μ' ἐβοήθησε καὶ εἰσέπραξα τὸ ἄνω ποσόν, ποῦ σοῦ στέλλω μὲ δὴ μου τὴν καρδιά, —ἀπὸ ἄλλως τε δι' ἐσὲ προωρίζετο, —μετὰ μὲ τὴν αἰωνία μου ἀγάπην, ἀρσώσιν καὶ εὐγνωμοσύνην. —Ἰδεώδης Ἑλλάς.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Αὐτὴν τὴν ἐβδομάδα ἔλαβα τὰ ἑξῆς :
«Ο ἀδελφίος κυνηγός». — «Ἀττικὴ Φύσις». — «Σονέττο». — «Θάρη ὁ καιρός». — «Τὸ στοίχημα». — «Ἡ δύσις τοῦ Ἡλίου». — «Σχηματάριον» κτλ. — «Στὴν Διάπλαιν». — «Ζωή». — «Ο βουλεύτης». — «Ἡ ἐκδρομὴ». — «Κακὴ σύμπτωση». — «Ἡ λήμνη». — «Ο ποιητής». — «Ἀπὸ τὰ Φαιδρά». — «Ο ναύτης». — «Ο χωρικός καὶ ὁ ἔμπορος». — «Ἀστεία παρεξήγησις». — «Ἀγίαθια». — «Τὸ πτωχόν». — «Ἡ κάρτες». — «Μία λυπηρὴ περιπτώσις». — «Ο πρόσφυς». — «Στροφὴ». — «Ἀνοιξί». — Παιδικὰ Πνεύματα καὶ διάφορα διὰ τοῦ Ἑβδ. Διαγωνισμοῦ.

Κριτικὴ τῆς προηγούμενης Σελίδος : «Τὰ Τραγοῦδι μου» Ὡραία, προσηγορευεῖται ἡ νέα αὐτῇ σειρά τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἰδεώδους, ποῦ ὁλοένα προοδεύει. Τὸ δεύτερον, εἶχε ἀνάμεσα ἀκόμη ἕνα τεραστίον, ἀλλὰ τὸ ἔβγαλα ὡς περιττό. Ἐταί τὸ τραγοῦδι δένεται καλλίτερα καὶ γίνεταί πῶς δυνατό. — «Στοχασμοί». Πολὺ καλὴ ἡ ἰδέα τῆς φεγγαριάτικης ἀκτίνας ποῦ γλυττᾷ σὲ τόσο διαφορετικὰ μέρη καὶ δίνει ἀφορμὴν σὲ τόσες εἰκόνας γοργῆς καὶ ζωηρῆς. Πάντα ἄβυσσος ὁ στοχασμός τῆς Ἰαζυλίας καὶ τὸ ὕψος τῆς πολὺ ποιητικῆς. Αὐτὰ εἶναι σωστά ποιήματα σὲ πέσο.

*Ἀπὸ πείσμα Ἀμαζών. Μοῦ ἀρέσει πολὺ. Καθαυτὸ παρμένο ἀπὸ τὴν πραγματικότητα. Ἀπὸ πείσμα, ἀλήθεια, καὶ τί δὲν γίνεταί ναυαῖς ! Ἐξαιρετικὰ δὲ καλογραμμένο τὸ διηγηματάκι καὶ προπάντων καλὸ σκεδιασμένον (σημειώσατε ὅτι δὲν τοῦ ἄλλα ἐλα σχεδὸν οὐτε λέξι). — «Τὸ γλυκόν». Ἐδῶ καὶ ἐκεῖ ἐδιόρθωσα μερικὸς στίχους. Ἀλλὰ τὸ φαεινότερον σῶμα ἀνήκει σὲ Παυλὶ τοῦ Μέλλοντος, — φαεινότερον καὶ διδακτικόν, γὰρ δειχνεῖ πῶς ἀνταρτίζεται ἡ ἐγκράτεια καὶ ἡ αυτοκαταστροφὴ, ὅπως τὸ λέει ὁ κ. Πλ. Δρακοῦλης. — «Βιαστική». Σιγὴν ἐκ τοῦ φυσικοῦ, ἀπλομένη λόγῳ μὲ τὴν φαντασίαν (ὅπως πρέπει). Εὐγενικὸ αἰσθημα, ὁραία γλώσσα. — Ἀρχηγὸν παρόντος. — Ἀνέκδοτο γνήσιον καὶ νοστιμὸν. — Παιδ. Πνεύματα, καὶ τὰ δύο χαριτωμένα. Γενικῶς, εἶμαι ἐνθουσιασμένος μ' αὐτὴ τὴν Σελίδα. Τὰ κομμάτια τῆς ἐνός μ' ἐνός. Κι' ὅλα πρωτότυπα. Ἀπὸ τῆς ὁραϊότερας Σελίδος ποῦ ἐδημοσιεύσα.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

[Οὐδὲν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἢ ἀνανεύεται. ἂν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ δικαιώματος δε. 2 Τὰ ἐγκρινόμενα ἢ ἀνανεούμενα λαχρὸν μέχρι τῆς 30 Σεπτεμβρίου 1918. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ Α δ' νῆκουν εἰς ἀγόρια, καὶ δα ἀπὸ Κ εἰς κορίτσια.

Νέα ψευδώνυμα : Πεταλούδα κ. (ΑΣ) Πράσιος Κάμπος, ἀ. (ΓΜ). Ἑλληνικός Ὀυρανός, ἀ. (ΣΓ). Μίρα, κ. (ΜΠ). Πάντα Γελαστός, ἀ. (γὰ γὰ γὰ !). Ἰνδικὸς Ἀστὴρ, κ. (Ι). Σιωπηλὴ Νύξ, ἀ. (ΦΖ). Μικρὸ Διαβολάκι, ἀ. (ΕΜ). Ἀπόγονος τοῦ Ὀδυσσεύς, ἀ. (ΠΚ). Ἀφροισμένο Κύμα, ἀ. (ΕΚ). Ἀνεμώνη, κ. (ΙΒ).

Ἀνανεώσεις ψευδωνύμων : Κόρη τοῦ Ταυγέτου, κ. Ἡρώς τῆς Γραβιάς, ἀ. Ἐθνοφύλαξ, ἀ. Δουλοῦδι τῆς Καρδίας, ἀ.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νὰναλλάξουν : ἡ Μανὸν (0) μὲ Ἀγρίον Ισχυράν, Γενναῖο Ἑλληνοπόλο, Ἡρώδα Ἑλληνοπούλαν, Βερβέναν, Γυναικῶν. — ἡ Βαρβαρομάχος Ἑλλάς (0) μὲ διὰς τὰς Ἑλλάδας, Ἄδοντα τῆς Χαίρωνας, Ἐκπορθητὴν τῆς Ἐπαλφον, Ἀειδέα. — ἡ Κόρη τοῦ Ταυγέτου (0) μὲ Γλυκὴ Παρελθόν, Ἑλληνικὸν Μεγαλεῖον, Ὑπερασπιστὴν τῆς Σπάρτης. — ἡ Ἐλευθεροθεῖσα Ἑλληνοπούλα (0) μὲ Τρελλοαρσενικός. — τὸ Νικηφόρον Εἶφος (0) μὲ Παροῦσιν Ἀύον, Χουστὴν Μεταλλοῦσαν, Τρελλὴν Νεότητα, Νεῦτωνα, Πλειάδα. — ὁ Ὑμνος τῆς Ἐλευθερίας (0) μὲ Φτερωτὴν Βαρκοῦσαν, Σανθὴν Ἑλληνοπούλαν, Ἑλληνικὴν Ἀδῶν, Τρελλοαρσενικός, Ἐλεάνη, Σουλωτίσαν, Σπερσμένον Ἀδόντον. — ἡ Ψυχὴ τῆς Σαφροῦς (0) μὲ Παγκόσμιον Ὀνειρόν, Κουκλίτσαν, Ἰδιοτροπὴν. — ἡ Φλογερά τοῦ Βοσκού (0) μὲ Ἐλεάνη, Ἰδιοτροπὴν Μονοπάτι, Δελὲν καὶ Ἀσπρ. — ὁ Ἰνδικὸς Ἀστὴρ (0) μὲ Ἀστὴρα τοῦ Βέγα, Ἀμπερὶνα Ἀστὴρα, Ἀστὴρα τῆς Νύκτος, Πολυκὸν Ἀστὴρα. — ὁ Διάβολος Σιδάτος (0) μὲ Ἀδοντα τῆς Χαίρωνας, Παγκόσμιον Ὀνειρόν, Δοξασμένον Εἰκοσιένα, Χουστὴν Ἀκτίνα, Πρόσφυον, Κύνον, Τροισέγγον, Ἐσπερον. — ὁ Τάκος (0) μὲ Ψυχὴν τῆς Σαφροῦς, Χουστὴν Ἀκτίνα, Ἀφελὴ Σανθούλαν, Ἑ. Ἑγγλεζάνη, Στρανὸν. — ὁ Ἡρώς τοῦ Μαγαθῶνος (0) μὲ Μανόν, Νικητὴν τῆς Ἀδριον, Χουστὴν Ἀκτίνα. — ὁ Ἑθνοφύλαξ (0) μὲ Μεταλλοκλινὴν Κιθάραν, Ἀμπερὶνα Ἀστὴρα, καὶ μὲ ὅλους καὶ ὅλας ἑξ Ἀγρίνιον.

*Η Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους τῆς : Ἀνατοῦσαν (ἔστειλα) ὁ κ. Φιδίων σὲ παρακαλεῖ νὰ πῇ πολλὰ-πολλὰ χαίρετάς σου, μπαμπᾶ σου, παιδικὸν τοῦ φίλο ἀλησμόνητο. Ἡρώς Ἑλληνοπούλα (δόξα τῷ Θεῷ ! γράφε μου τώρα) Πρωτὸν Φιλομαθῇ (συγγενὴς σου λοιπὸν ἦτο ὁ Κυπρίσσης Σπύρος) ; εἵχομαι νὰ τοῦ ὁμοιάσῃς ! Ἀδοντα τῆς Χαίρωνας (ἡ ἀσπιφωγία τῶν χρυσολογιῶν θὰ ἐξηγηθῇ παρακάτω) καί, εἰς τὸν Γοῖπον 45 λείπει ἕνα «τον», εὐκόλως διώκ' ἐννοούμενον) Κονστ. Δ. Ἐλενθ. (βέβαια ἀπορρίπτεται.) Σουλωτίσαν (αὐτὸ τὸ μυθιστορημα εἶχε μεταφρασθῇ ἀπὸ τὸν Ἀλέξανδρον Παγκρατῆν) Ἑλληνικὸν Ἰδεώδες (ἐληφθῆσαν καὶ εἶχε καλὸς) Φαληροῦ Ἀδῶν (εἰς τὴν Μεσαίαν, ἀφοῦ εἶσαι 13 ἐτῶν δὲν τὸ λέγει ὁ Ὁδηγός ;) Ἑγγλεζάνη (ἰδίως παραπονεῖται, διότι αὐτὸ δὲν ἐξαστάται ἀπὸ τὴν θέλησίν μου γὰ καὶ σήμερον, τὸ γράμμα σου ἐφθασε στὰ χεῖρά μου, ἀφοῦ ἐτελείωσε ὁ διαθέσιμος χρόνος) Ἀνοικτόκαρδον (οὔτε τὸ εἶδα, οὔτε ἐσώω τιποτ' ἔλαβα) Ἀδῶν (ἐληφθῇ καὶ ἔξετελεσθῇ) Ἡρώς τῆς Ἀμπερῆς (εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὸ ξεσπάδιον) Ἀμ. Φιλῆ. (εὐχαριστῶ πολὺ δι' ὅσα γράφεις) Ἀδῶντα Ἀστὴρα (θὰ τὸ ποῦμε εἰς τὸ προσεχές) Στραγγίδα

της 'Ελευθερίας (ώραίον, ξεσπάθωνε)
'Ομιλον Ναυτοπαίδων' (τόμον κρατῶ εἰς
διάθεσίν σας) 'Ελληνικὴν Γ. Μπ. (τὸ
συμπλήρωμα δὲν ἐπληρώθη ἀκόμη καὶ
στειλὲ τοῖ) 'Ιριδα (συνεμορφώθη) Τρελ-
λορασακεία, Μαγευτικὴν Θέα, 'Ηρώα
Βελισσαρίου, Νέον Βολταῖρον κτλ.

Μεγάλην 'Ιδέαν, Κριθαρένιο Ψωμί, Σπ.
Δ. Μοσαεῖνον, Γυῖον τοῦ Ψλορεῖτη, 'Ιν-
δαλμα τοῦ 'Ελληνισμοῦ, Αἰθεροβάμονα, Π.
Κ. Κούρταλην, 'Ελληνικὸν Παῖνα, Σπαθὶ
τοῦ Διάκου, Γεωργιον Τζωρτζ., Τρικκε-
ριωτάκι, 'Ελλήν Ν. Βλάμη, 'Ανδρ. 'Αθ.
Φερεντ., Πλοῖαρχον Νέμον, Εὐάγγελον Β.
Χαρτζ., 'Ασπρ. Τρελλοῦταικο Πειραιωτάκι,
'Ηρώα τοῦ Μαγαθῶνος, 'Εορμικὸ Νησάκι
(συμπλήρωμα συνδρ. ἔλαβα, εὐχαριστῶ.)
'Πεταχτὴν Μελαγχροινούλαν, Δ. Κομετζ.
(ἔλαβα, εὐχαριστῶ, ἔστειλα.)

'Πεισματάραν, Προμηθεά Λεομώτην, Τιά-
κον (ἔλαβα, εὐχαριστῶ.)
Μάρκον Λεοντοῖνην, 'Ανίκητον 'Ελληνα,
Φλογέραν τοῦ Βοσκοῦ, Πειρατὴν τοῦ Αἰγαίου,
Βοσκοῦν τοῦ Ζήριου, Κεραυνόν, 'Εθνι-
κὸν 'Ιδεώδες (ἔστειλα.)

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν
11ην Μαρτίου, θάπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Συνέχεια τοῦ 173ου Διαγωνισμοῦ Λύ-
σεων Μαρτίου-Μαΐου.

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 31ης Μαΐου.

152. Δογοπαικτικὸς Δεξιόγραφος

Γνωστὸ σου ρῆμα τρίτον προσώπου,

Κατόπι ἐπίρρημα πολὺ κοινόν

Καὶ τώρα μένει πῶς ἄνευ κόπου

Κάνεις φιλόσοφο, μὴ κυνικό.

'Εστάλη ὑπὸ τῆς 'Ιδεώδους 'Ελλάδος

153. Συλλαβογράφος

'Αριθμητικὸ σημεῖο

Σ' ἄγριο ζῶο πῖε κοντὰ

Καὶ ἡ ἔνωσις τῶν δύο

'Ενα τοῦδ' οὗ ποῦ πετᾷ.

'Εστάλη ὑπὸ τῆς Νικητηρίου Δάφνης

154. Μεταγραμματισμός

Βγάλε Ι καὶ βάλε Ο

Καὶ θὰ ἴδῃς εἰς τὸ λεπτό,

'Απὸ ἄνθος τοῦ ἀγροῦ,

Τὸνομα ἀρχαίου θεοῦ.

'Εστάλη ὑπὸ τοῦ Δαφνοστεφανωμένου 'Ηρώος

155. Ἀστήρ.

* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *

'Εστάλη ὑπὸ τοῦ Κυανολεύκου Λαβάρου

156-161. Μαρκὸς Φθόγγος

Τῇ ἀνταλλαγῇ δύο κατὰ σειρὰν γραμμάτων
ἐκάστη; τῶν κάτωθι λέξεων, δι' ἐνὸς μουσικοῦ
φθόγγου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθοῦν,
ἀνευ ἀναγραμματισμοῦ, ἄλλαι τόσαι λέξεις;
εἶδα, κόμμα, ἀλλοκομαί, τοῖμῳ, καθμα,
θλίψις.

'Εστάλη ὑπὸ τῆς Αὐτοκρατείας τοῦ Βυζαντίου

162. Πρόβλημα.

Διὰ νὰ μάθετε τὴν ἡλικίαν ποῦ ἔχω, σὰς λέγω
ὅτι: αὕτη ἰσοῦται μὲ τὸ τρίτον τῆς ἡλικίας
ποῦ θὰ ἔχω μετὰ 12 ἔτη, τῆς ἡλικίας ποῦ θὰ
ἔχω μετὰ 15 ἔτη.
— Πόσων ἐτῶν εἰμαι;

'Εστάλη ὑπὸ Κωνστ. Δ. 'Ελευθεροδάνη

163. Αἰροστικίς

Ταρχικὰ τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων ἀπο-
τελοῦν στρατηγὸν Καρχηδόνιον:

1, 'Ομηρικὸς 'Ηρώς 2, Μέταλλον κοινόν

3, Κράτος τῆς Εὐρώπης 4, Ποταμὸς τῆς Γερ-

μανίας 5, Βασιλεὺς τῶν Θηβῶν 6, Στοίχειον
τῆς φύσεως 7, 'Αγγλος φιλέλλην ποιητής 8,
'Αθηναῖος στρατηγός 9, 'Αρχαία πρωτεύουσα
τῆς Περσίας.

Εστάλη ὑπὸ τοῦ Φαέθοντος

164. Μεσοστικίς ἐξ ἀντιθέτων μετὰ

Φωνηεντολίπου

Νὰ εὐρεθοῦν ἀντίθετα τῶν κάτωθι λέξεων τοι-
αῦτα, ὥστε τὰ μεσαῖα τῶν γράμματα νὰ ποτε-
λοῦν φωνηεντολίπον γυναικὶν τοῦ τύπου:

* * * * *

τοῦ ὁποῦ ζητεῖται ἡ λύσις:

'Αταξία, ἀγάπη, ταχέως, ἐρώτησις, νεό-
της, ἀμαθής, ἀνατολή, ἄκρον.

'Εστάλη ὑπὸ τοῦ 'Αστέρος τῆς Νίκης

165. Φωνηεντολίπον

ργς - μ - σβ - μδ - ν - πλτ;

'Εστάλη ὑπὸ τῆς Σαφροῦς

166. Γρίφος

Τ : Κω Μ δι μο δι
δι μο δι
δι

'Εστάλη ὑπὸ τοῦ Αἰολικοῦ 'Αστέρος

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσεων τοῦ 3βου φύλλου.

466. Φιδίτζε (φίδι, ζι[η]). — 467. Γάτζ-
πήτα-τάπη. — 468. Βίας-βόας. — 469. 'Ομ-
βρος-ρόμβος;
470.

Ψ Σ Ε Ι Σ
Ω Μ Ρ Α Δ Ι
Ω Ν Ο Λ Η Ο Α Ο Υ
Κ Σ Ο Κ Π Κ Ο
Σ Ο Σ Τ Ω Σ

471. ΜΕΝΕΛΑΟΣ (ἔλος, ναός, λαός, ἄλμα
ὁμαλός, Σάμος.) — 472 — 476. Διὰ τοῦ Κ:
δοκος, κίων, κέρας ἄκρα, ὀκνός. 'Η διὰ τοῦ
Π: πόρος, ἀπών, πέρας, ἄρπα, πόνος. — 477.
ΚΥΚΝΟΣ - ΤΥΡΙΣ (ΚαΤίνη, 'ΥΓνα,
ΚόΓχη, ΝεΡων, 'ΟπΙον, ΣεΣωστρις.) — 478.
'Εν τούτῳ νίκα. — 479. Τὰ ἐν ὀκῳ μὴ ἐν
δήμῳ. (τὰ ἐν η-κόμῃ ἐν δεῖ-μο.)

ΟΙ ΛΥΤΑΙ

ΤΩΝ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΩΝ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ

'Όσων αἱ λύσεις, ἀδιακρίτως φυλλαδίου,
ἐλήφθησαν ἀπὸ 7 ἕως 13 Μαρτίου.

ΑΔΗΛΩΤΟΥ ΔΙΑΜΟΝΗΣ: Δημ. Χριστόπου-
λος, Δημ. Λαγωνάννης, 'Αθ. Α. Τσουτσός, Αἰο
χωρὶς ὄνομα.

ΑΘΗΝΩΝ: Α. Κ. 'Ασημάκος, Κωνσταντινου-
πολίται, Θ. Π. Σκελλαρίου, 'Α. Νόβακ, 'Αν.
Α. Καπαλῆς, Μινώταυρος, Θεωνό Α. Παπαγε-
ωργίου, Α. Δ. 'Αδαμόπουλος, Γ. Σ. Μενάδρος,
Β. 'Αγαθάκος, 'Εμ. Ν. Ζομπιάς, 'Εμ. Ι. Νικο-
λαΐδης, 'Ενδοξος Στρατηγός, Μικρὸ Πηγή, 'Αν.
Μυζήδης, 'Αθ. Κατσουρίδης, 'Ι. Σιμωνιδά-
κης, 'Αννα Π. Γεῖβα, 'Αγ. Κ. Γραφός, Εὐα-
γγελία Κ. Βουτσάρη, Παν. Ρωμανώλης, Α. Πυλα-
γινός, 'Ηλ. Καρακίτρης, Σ. Χ. Λούλης, Βασι-
κούλα τοῦ Βοσπόρου, Αἰσα τοῦ 'Ιονίου, Παν.
Δ. Βαρβατοῦλης, Νικ. Κοντογούρης, Μέλισσα,
Βασ. Γ. Ουτόπουλος, Φε. ντ' 'Ερβάντ, Α. Λαμ-
πέλ.

ΑΙΓΙΟΥ: Φωτεινὴ Σ. 'Εξαρχοπούλου.
ΑΜΑΡΟΥΣΙΟΥ: 'Ιωάννα Α. 'Αρκ.
ΒΟΛΟΥ: 'Ιω. Πολυμέρος, Ε. Κ. Βλουχάκης.
ΔΗΜΗΤΕΡΕΩΣ: Σάσα Α. Γαλιόση.
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ: Δοσθεῖος 'Ιάκος, Κ. Γα.
Σταθού.

ΘΗΒΩΝ: Λουκ. 'Ιωάννου, Κ. Γ. Χατζόπουλος, Κ.
Γιφτοδμήρος.

ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ: Ποιμενικὴ Φλογέρα.
ΚΑΛΑΜΩΝ: Μαργαρίτα Βουγιούκα, 'Ηλ. Θ.
Βενιόπουλος, Ν. Στρούμπας, Α. Γκούρτζης,
'Αθ. Θ. Βενιόπουλος, 'Ι. Αεδοῦσης, Β. Δ. Γαλιό-
πουλος, Β. Παπαδόπουλος.

ΚΕΡΚΥΡΑΣ: Αἰμ. Τρύφης, Σπ. Σταυρός,
Νεαφὸς Ντέκετιβ.

ΚΟΡΙΝΘΟΥ: 'Ηλ. Α. Οικονόμου, 'Ι. Καρα-
πέδουπος, Ι. Κ. Μιχαήλ, Γ. Χ. Μανραγάνης.

ΛΑΡΙΣΣΗΣ: 'Ελένη Καρέτσου, Κ. Σπηλιό-
τόπουλος, 'Αρμα τοῦ 'Ηλίου, 'Αθ. Παπαχρονι-
άδου, 'Ι. Α. Ζησιάνης, 'Αλ. Κ. Δούλης, Τρι-

'Αστεριάδης, Κλεφτόπουλο τοῦ 21, 'Α. Προκόπης,
ΔΕΒΑΔΕΙΑΣ: Γ. Α. Μέγας.
ΔΕΥΚΑΛΩΣ: Χρ. Ε. Μάλας, Σπ. Σέρβου, Θ.
Τζεβελέκης, Αἰκατερίνη Ε. Μάλας, Π. Α. Τζε-
βελέκης.

ΔΙΜΝΗΣ: Ι. Γ. Μήτσας, 'Αθ. Βαμβούτος,
'Ελληνικὴ Πυγμή.

ΜΕΣΣΗΝΗΣ: Νάτ Πίγκρεττον, Ρέγκιουλος,
ΠΑΤΡΩΝ: Α. Π. Μακρυθῆρας, Κ. Νικολό-
πουλος, 'Ανίκητος 'Ελλήν. 'Ανδ. Παπανδρόπου-
λος, Πατρινοπούλου.

ΠΕΙΡΑΙΩΣ: 'Ιω. Κ. Κούρταλης, Παν. 'Κ.
Κούρταλης, 'Αν. Αεμπίσης, Γ. Γκούβερης, Φ.
Λαούδης, Κική Γ. Πισσία, Γ. Π. Βασιλείου, Κ.
Ματσόπουλος, Κόρη τοῦ Δουνάβεως, Χαρ. Στρα-
βοδήμος, Σπ. Στραβοδήμος.

ΠΥΡΓΟΥ: Παν. Σταυροπούλου, Χρ. Κων-
σταντοπούλου, Αεων. Σταυροπούλου.

ΣΥΡΟΥ: Καλλιόπη Σ. Κούτση, 'Ανδ. Δ.
Ριζόπουλος.

ΤΡΙΚΚΑΛΩΝ: Ρήγας Φεραῖος.
ΤΡΙΠΟΛΕΩΣ: 'Αθ. Α. Σκελλαρίου, 'Ελληνικὴ Λεβεντιά,
Φ. Α. Ζαχαρίας, 'Ιω. Καπνίσης.

ΦΑΛΗΡΟΥ (Νέου): Παν. Ι. Δεκάς, Ι. Α. Κα-
λαμάτας, Δ. Σ. Θειακός.

ΦΑΛΗΡΟΥ (Παλαιού): Φαληρινὴ Αἴθα, Κα-
βουρομάνη.

ΧΑΛΚΙΔΟΣ: Γ. Μαργέλλος, Παν. Κουλόπου-
λος, Μαρία Α. Σπυριδοῦκη, 'Ελληνικὴ Λεβεντιά,
Φ. Α. Ζαχαρίας, 'Ιω. Καπνίσης.

ΧΑΝΙΩΝ: Τσάπανα τῆς 'Ιδης.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

'Όλων τῶν ἀνωτέρω τὰ ὀνόματα ἐτέθησαν εἰς
τὴν κληρονομία καὶ ἐληφθήσαν οἱ ἐξῆς τέσ-
σαρες: ANNA Π. ΓΡΙΒΑ ἐν 'Αθήναις, Κ. ΓΡ.
ΣΤΑΥΡΟΥ ἐν Θεσσαλονικίῃ, ΙΩΑΝΝΗΣ Κ. ΜΙ-
ΧΑΗΛ ἐν Κορίνθῳ, ΧΑΡΑΛ. ΣΤΡΑΒΟΔΗΜΟΣ
ἐν Πειραιεῖ. οἱ ὅποιοι ἐνεγράφησαν διὰ τρεῖς
μήνας ἀπὸ τῆς 'Απριλίου.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[IH-117]

Τρελλοαρακακείας, κατόπιν τῆς; δηλώσεως; Σας;
περὶ ὀνομασίας τῆς; Γάτας Σας, ἐάν δὲν ἔ-
χετε δώσῃ ὄνομα καὶ μοῦ ἐπιτρέπετε, υποβάλλω
στὴν κρίσιν Σας τὸ μόνον χαρακτηριστικὸν τῆς-
ούτων: Φρεπτόν.

ΙΔΕΩΔΗΣ ΕΛΛΑΣ

[IH-118]

Μανιατοπούλα, 'Εορμικὴ, Μικρὸ Σουλιάτη,
Δικέφαλε 'Αστὲ, σκοπεύετε νάνταποδώσετε
τὰ Μ. Μουσικὰ δὲν γερῶσαι;

ΤΝΑΓΟΥΑΙ ΤΗΣ ΔΕΥΤΕΡΙΑΣ

[IH-119]

Προκηρύσσομεν διαγωνισμὸν Μ. Μ. Τὸ καλλί-
τερον ἐκ τῶν μέχρι τῆς; 8ης; 'Απριλίου λη-
φθησάμενων τετραδίων βραβεύηται δι' ἑνὸς
τόμου 'Διαπλάσεως 'Α' περιόδου κατ' ἐκλογὴν
τοῦ. Τετράδια ἀποστέλλετε μέσον Διαπλάσεως.
ΟΜΙΛΟΣ ΝΑΥΤΟΠΑΙΔΩΝ ('Αργίτιον)

[IH-120]

Ἰδρὸν ἐν 'Ηρακλείῳ κραταίειται; σύλλογος;
'Ε' 'Αμυνα', σ' οπεῦν τὴν εὐρύτεραν διά-
δοσιν τῆς; 'Διαπλάσεως'. Ζητήσατε κατιστατι-
κόν. 'Ανυλάσετε ἀντιπροσωπείας. Δ)σις: Σὺλ-
λογον 'Αμυνα', Poste Restante, 'Ηρά-
κλειον.

[IH-121]

Σύλλογος 'Ελευθερία'. Ἰδρὸν 1916.
Συνδρομὴν ἡμετέραν λ. 25. 'Εγγραφίτε πάν-
τες; 'Υπογράμμιζα πᾶσι θέταις. Ζητοῦνται ἀντι-
πρόσωποι. Διαρρίξεται Μουσικὴ; Κ. Τσαρου-
ρά. Δημήτριον Μπαρδάνη, Περικλέους 44,
Πειραιᾶ.

[IH-122]

Αγαπητοὶ Θεόδωρε Σχίλα καὶ Χρυσόφτε-
ρη 'Ελπίδα, σὰς; ἐχομεν ὄψιν καὶ εὐτο-
χίαν ἐπὶ τῇ ἐρωτῇ σας.
'Ελληνικὸν 'Ιδεώδες, Κοίμα...

'Ηρώα Βελισσαρίου

[IH-122]

Ηρώα Βελισσαρίου, ἐμπρός, κουνήσου! Πε-
ριμένω.

ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΗΣ ΔΕΥΤΕΡΙΑΣ

[IH-124]

Τὴ καλὸν 'ρα μ. Μουσικὰ ἦταν τῆς; Τρισεύ-
ρενης; τῆς; ἔστειλα βραβεῖο.

'Ιδιότροπη